

ДЪРВАРЪ

Гора, а низъ гората тихомъ
като насънъ вървятъ дърваритѣ,
съ коси повѣхли и прошарени,
превити явори отъ вихъра.

И подиръ тѣхъ, и подиръ тѣхъ възправенъ
и мълчаливъ догонвамъ диритѣ имъ,
преметналъ презъ ржка сѣкирата,
незнаенъ синъ на старитѣ дървари.

А уууу завива черна есенъ,
а уууу се метнаха дърветата
и низъ гората слѣпо се понесе
стихиенъ хилядогодишенъ вѣтъръ.

Вървя, а сякашъ, че отъ памтивѣка
сж ме подгонили вода и вѣтъръ
и чакъ срѣднощъ на пустата пжтека
разкъртена колиба ме посрѣща.

Посрѣща ме за тежъкъ сънъ разтворена
и ето чакамъ азъ нощъта Господня
да плисне въвъ очатѣ ми умората,
да ме повали мъртавъ върху пода.